

er ingenting, i hvert Fald altfor lidt! Men vent! Tju! Pedanten Sandrup og hans smaa, fingerklamme Kontorister kan snart gaa hjem og lægge sig. Om ti Aar skal der se anderledes ud derhjemme!

Jeg stod forleden sammen med Fritjof oppe ved Raadhustaarnets Flagstang, 250 Fod over Gadens Niveau. Det var lige ved Solnedgang, men Luften var klar, jeg kunde vistnok se henved et Par Mil til alle Sider. Og overalt var der høje Huse og lange Gader, hvor Lygterne allerede var tændte, og Telegraftraade og Skorstensrøg og elektrisk oplyste Banegaards-Haller, hvorfra Togene foer ud og ind, — og yderst ude var der spredtliggende Fabriksanlæg, der syntes at fortsætte Byen i det uendelige. Saa tænkte jeg paa, at her laa for bare et Par Menneskealldre siden en forholdsvis uanselig Smaastad med Tranlygter, Diligencebefordring o. s. v., og jeg grebes af en Stolthed ved det at være Menneske, saa jeg — til Fritjofs store Forargelse — gav mig til at svinge min Hat. Herre Jesus, disse Folk med deres „Kunst“ paa malede Lærreder! Jeg holder for, at Synet af et saadant elektrisk oplyst Banegaardsterræn er mere betagende end alle Rafaels Madonnaer tilsammen. Dersom jeg troede paa noget Forsyn — jeg vilde hver Morgen knæle ned og besmudse mine Bukseknæ af Taknemlighed over at være født i dette stolte Aarhundrede, da Mennesket omsider blev sig sin Almagt bevidst og begyndte at omskabe Verden efter sit Tykke — og i en Storhed, hvorom ingen Gud har drømt i sine vildeste Drømme! — —

*

*

*